

פרשת-פנחס

העמל בתורה בכל כוחו חייב לגדול

מובא במדרש רבא פרשת פנחס פרשה כא אות **בז**: משה ביקש **מנהיג** אחריו אצל בניו. אמר לו הקדוש ברוך הוא **(משלי כז, יח)**: 'נצור תאנה לאכל פריה' - יהושע הרבה שרתך והרבה חלק לך כבוד, והוא היה מפסיק ומעריב בבית הנדב שקף, הוא היה מסדר את הספסלים, והוא פורס את הפחצלאות, **הואיל והוא שרתך בכל כחו, כדאי הוא שישמש את ישראל שאינו מאבד שקלו, (במדבר כז, יח)**: קח לך את יהושע בן נון, לקים מה שצאמר: 'נצור תאנה לאכל פריה'.

לפיך (משלי כז, יח): 'נצור תאנה לאכל פריה', למה נמשלה תורה פתאנה, שרוב האילנות, הזית, הגפן והתמר, נלקטין פאחת, והתאנה נלקטת מעט מעט, **כך התורה היום לומד מעט ולמחר הרבה, לפי שאינה מתלמדת לא בשנה ולא בשנתיים**.

אנו רואים שמי שעמל על התורה במסירות אין קץ זוכה לבסוף להנהיג את העם. כתוב על יהושע 'עני לא ימיש מוך האהלה' שלא מש מאוהלה של תורה לרגע ולבסוף זכה להנהיג את ישראל. ואף שהיו בתחילה יותר מוכשרים ממנו כפי שמובא במסכת סנהדרין לבסוף נתעלה מעל כולם מהתמדתו **ושימושו** את משה רבנו.

מאת לומדים שהלמד תורה בהתמדה חייב לגדול.

כותב זוע משוון פרשת כי תשא שהתורה מחכימה אפילו חסר שכל וזה לשונו: הנאמנות של התורה שהיא 'מחכימת פתי', ולמה היא 'מחכימת פתי'? לפי שהיא נאמנה לומר שאפילו מי שאין לו שכל לפי הטבע שלו והוא טורח ועמל בתורה ומבקש רחמים מה' על זה גם הוא יתחכם כדי שידעו שהתורה נאמנה ולא יוציאו לעו עליה. מסופר במסכת כתובות דף ס"ב' על רבי עקיבא שחמיו כלאב שבוע הדיר את ביתו מנכסיו על שהתחנתה עם עם הארץ כרבי עקיבא. אחרי עשרים וארבע שנים רבי עקיבא שב לעירו עם עשרים וארבע אלף תלמידים, בא חמיו כלאב שבוע שלא ידע שזה רבי עקיבא חתנו וביקש שיתיר לו את הנדר שנדר לבתו אמר לו רבי עקיבא אם היית יודע שהוא יהיה תלמיד חכם גברא רבא האם היית מדיר את ביתך **הנאה!** אמר לו: אלו ידעתי שהוא יודע משנה אחת לא הייתי מדירה. אמר לו: "אני הוא" נפל על פניו ונשק את רגליו ונתן לו חצי מנכסיו.

שואל תוס שם ד"ה אדעתא דגברא, הרי קיימא לן שאין מתירים נדר בדבר הנולד שלא היה בשעת הנדר ובשעת הנדר היה עם הארץ? עונה תוס: שמי שהולך ללמוד הדרך הוא שגודל בתורה ונעשה אדם גדול. **מדברי תירוץ תוס'** רואים שאדם שעמל בתורה הדרך הוא שנעשה גדול.

בזכות השקידה העצומה נפתחו לו מעינות החכמה

בספרים על המהר"ם שיק (הרב משה שיק) תלמידו של החת"ם סופר, שכאשר היה לומד היה יושב בסוף הכיתה מרחוק, כי היה צעיר לימים יותר מכולם, ולא היה תופס טוב את השיעור. כל הזמן הרב עקב אחריו, וראהו לומד בהתמדה יומם ולילה, אבל לא מצליח להבין את דברי התורה, שהיו דבריו של הרב עמוקים. לילה אחד ראו אותו עומד בלילה בשעה מאוחרת על יד היכל הקודש כשהוא פתוח, המהר"ם שיק פרץ בבכי לבורא עולם ואמר לו: "בבקשה ממך, ופתח לי את השכל שגם אני אבין את דברי תורתך" כך התפלל וככה לסירוגין לקב"ה, אלו שראוהו סיפרו זאת לרב חת"ם סופר. למחרת ישב משה כהרגלו רחוק, במהלך השיעור הרב הקשה קושיה עצומה, והנה משה מצביע לומר את התשובה. הרב רצה לעודדו והזמין אותו לידו לומר את התירוץ. המהר"ם שיק תירץ חלק מהתירוץ, וכשסיים אמר הרב לתלמידיו: "בואו אסביר לכם את תירוצו" (שרצה לעודד אותו) והסביר להם את הדברים בטוב טעם ודעת ואמר למשה: "מהיום והלאה אתה יושב כאן בשורה הראשונה". ובזכות שבכה לקב"ה עלה ונתעלה עד שנהיה שרם של ישראל, והיום בספרים שלו יש את התשובות הכי חשובות, והספרים שלו לא זזים משולחננו, כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה, ומשום כך אסור לאדם להתייאש אלא להרבות בתפילות ובתחנונים לקב"ה ע"כ.

וסיפר על כך המהר"ם שיק צ"ל לחותנו, שפגלדוהו היה שקפון עצום, אולם היה קשה תפסיק שפגלדוהו היה פח תפסיקו חלש מאד, ולא הבין אפילו דף גמרא שלמדו עמו, ועם כל זאת לא השגיח על פלוס, ונשקף מאד בלמודו, ונדד שינה מעיניו, וחרו פעמים רבות מה שלמד אף שלא הבין היטב את הענין, ורק בזכות שקפידתו התמרה, ונפתחו לו מעינות החכמה, כי העקר הוא ההתמדה.

על רבי יצחק אלחנן, רבה של קובנה, ספרו שלא היה עליו בילדותו, ובכל זאת זכה להיות גדול בתורה שכל גדולי הדור קבלו את פסקיו. הנצי"ב מוולוז'ין אמר שהוא הגיע לכך בזכות שקידתו והתמדתו העצומה. ואומנם כאשר קוראים את תולדותיו רואים עד היכן הגיע התמדתו. כאשר היה נאלץ לצאת מבית המדרש לצורך דחוף היה הולך עם הספר בו למד עד הדלת שם הניח את הספר פתוח כדי שמי ששוב לבית המדרש יוכל להמשיך מיד בלמודו. כאשר היה מגיע לבית חותנו ללמוד והיה רואה שלא הוכנה עדיין, לא השתהה אלא נטל ידיו ואכל במהירות פרוסת לחם, ברח ויצא. בדרכו לבית המדרש, במוצאי יום הכיפורים היה עוזב בריצה

את ביהכ"ס ובא לביתו, מבדיל על הכוס, אוכל משהו ורץ חזרה לבית המדרש בעוד אחרוני המתפללים עדיין לא הספיקו לצאת ממנו (מורשת אבות, שמות: פרשת תצוה).

כיצד הנציב מוולוז'ין בקטנותו החליט לגדול בתורה

בקטנותו של הנצי"ב מוולוז'ין לא ראו ממנו הוריו כל כך נחת כיוון שהוא אהב לשחק יותר מאשר ללמוד.

גם כשסוף כל סוף למד במקצת, לא הבין כמעט שום דבר. אביו ואמו ישבו ודברו ביניהם מה לעשות עם בנם הצעיר, שהרי לא כל כך נראה שעתידי להיות בן ישיבה, וגם אין זה רצונו, כיוון שאינו מבין דבר בלימוד התורה. לכן, חשבו, אם לא נזכה שהבן יהיה תלמיד חכם - לפחות נלמדוהו איזה מקצוע ויהיה שוליה (עוזר) של איזה נגר או סנדלר, עד שילמד את המקצוע ואז יוכל להתפרנס בכבוד. וזאת על אף הצער הנורא שחלומנו שיהיה לנו בן תלמיד חכם עלול להתנפץ לרסיסים. את כל שיחתם של האבא והאימא שמע הבן בהיותו בחדר הקרוב. מיד ניגש לאביו ואמו, נפל על ברכיו, התחנן על חייו הרוחניים בדמעות, בהבטיחו שיתאמץ להתחזק בלימוד התורה. עוד הבטיח שגם להפסקות הוא לא ייצא, אלא רק ישב וילמד. אביו ואמו, שראו את צערו הגדול והנורא, שמחו מאוד והסכימו עמו. ואכן, הבחור לא אכזב, לפעמים היה מזיע רבות כדי להבין עוד שורה בגמרא, הוא ישב ללמוד יומם ולילה עד שיצא לאחד מגדולי הדורות הקודמים, הלא הוא הנצי"ב מוולוז'ין, שכאשר ערך סעודה לכבוד אחד מספריו החשובים 'העמק דבר', סיפר את הסיפור הנטל והוסיף שם הוא היה מסכים לאביו ואמו והיה יוצא לעבוד - מסתמא הוא היה מרוויח היטב ותורם כסף לישיבות ולעניים. ומסתמא גם שהיה קובע עתים לתורה, ואין צורך לומר שהוא היה שומר שבת ומניח תפילין, ועושה את הדברים הרגילים שהיו עמך בית ישראל עושים. אלא שכשהיה מגיע לבית דין של מעלה הרב שואלים אותו 'קבעת עתים לתורה, ונשאת ונתת באמונה?' וכן, על הכל הוא היה משיב 'כן, בודאי', והיה חושב שזה, יפרשו לו שטיח אדום, ישימו כתר על ראשו, וילווהו לגן עדן בכבוד גדול. ופתאום מאי שם יבוא איזה מלאך שחור ונורא ויאמר לבית דין של מעלה שאתה רוצח, אמר לנוכחים, 'וכמובן שאדועזע ולא אבין מה הוא אומר, שהרי לא רצחתי שום אדם. ואז הוא יוסיף ויאמר שרצחתי את גדול הדור. ופירוש הדבר שאם לא הייתי שומע להורי, שאמרו לי לילך למקצוע - הייתי יוצא גדול הדור ומחבר המון ספרים חשובים לבית ישראל'. ויאל כן אמר הנציב מוולוז'ין, 'עכשיו אתם מבינים למה אני שמה כל כך בהוצאת הספר'.

סיפר רבי משה אהרן שטרן צ"ל: בתקופת כהונתו של המהר"ל דיסקין כרבה של בריסק, היה שם ראש הקהלה - יהודי עשיר מאוד ובעל יכולת, שהייתה לו בת כלילת המעלות. הוא חיפש עבורה חתן תלמיד חכם, והציעו לו כמה וכמה תלמידי חכמים מופלגים. בין הצעות שהגיעו אליו היה גם בחור אחד שהיה מתמיד עצום, לא היה לו בעולמו שום דבר מלבד עסק התורה. דא עקא, הבחור הזה לא היה מהמוכשרים ביותר. יודעו ומכרו הגדירו אותו 'בינוני' בכישרונות. ראש הקהל חשב לעצמו: 'למה לי לקחת בחור בינוני? הרי הבת שלי מוצלחת ומוכשרת, כסף לא חסר לי. אני יכול לקחת עילוי שביעלויים, למה לי להסתפק בבחור עם כישרון בינוני?' אבל, הוא ידע שבלי לשאל את הרב לא מקבלים כאלו החלטות. הוא ניגש אל המהר"ל דיסקין ושאל את פיו. האם להתייחס לכזאת הצעת שידוך, או שעדיף לדחות אותה בנימוס ולהמתין שתבוא הצעה טובה יותר? אמר לו רבי יהושע לייב שזה נשמע שידוך מצוין. הוא ממליץ בחום, וכדאי לעשות את השידוך הזה. הקשה ראש הקהל: "יילמדנו רבינו, הרי כתוב שצריכים לקחת תלמיד חכם כחותן, ואני יכול לקחת תלמיד חכם גדול יותר, למה לי להסתפק בבינוני?" אבל רבי יהושע לייב, רוח אחרת הייתה עמו. הוא אמר פשוט על המשנה בפרקי אבות: "כל המקיים את התורה מעוני סופר לקיימה מעושר, וכל המבטל את התורה מעושר סופר לבטלה מעוני". מה הפשט הפשוט? מי שלומד תורה למרות שאין לו יכולת כלכלית, הוא רעב לחם - ובכל זאת לומד ולומד, סופר שיהיה עשיר ולא יחסר לו דבר ויוכל ללמוד תורה בהרחבה, וכן להיפך חלילה. המהר"ל דיסקין הסביר את זה באופן נוסף, על כישרונות. מי שמקיים את התורה ועוסק בה מעוני, עם כישרונות חלשים, הוא עני בכישרונות. יש לו ראש חלש, ובכל זאת הוא עוסק בתורה, סופר לקיימה מעושר. הוא יהיה עם כישרונות ברוכים, עם זיכרון נפלא והבנה מעמיקה ומיוחדת במינה, וכן להיפך. שמע ראש הקהל לעצתו ועשה את השידוך. ואכן, האבדך הצעיר עלה ונתעלה והיה לאחד מגדולי הדור, **הלא הוא רבי יוסף זונדל מאיישישוק, שכתב חיבורים מופלאים ונרחבים על כל ארבעת חלקי השולחן ערוך**: 'אני חיים' על אורח חיים, 'אולם המשפט' על חושן משפט, 'חדרי דעה' על יורה דעה ו'חוקי העזרה' על אבן העזר. הוא היה נערץ על כל גדולי דורו, והחפה חיים היה נוסע אליו מראדין הסמוכה לאיישישוק, כדי לדבר איתו בלימוד ולהתייעץ עמו בנושאים שונים (החפץ חיים גם ביקש ממנו הסכמה לספרו 'ליקוטי הלכות'). הוא היה 'בינוני', אבל הוא התייעג בתורה, והפך לאחד מגדולי הדור.

מאת הרב שטיינמן אמר שהוא לא מתפעל 'מהשיפצים' אלא מהבינונים העמלים על התורה והביא דוגמא לכך מהנצי"ב שהיו כמה ראשי ישיבות והיחיד שהיה ראש ישיבה עשרות שנים הוא הנציב מוולוז'ין אף שהיה בתחילה לא מהחזקים בלימוד. כל זה מלמדנו **העיקר הוא הרצון** אם יש רצון לגדול בתורה, יש צינור. המילים רצון וצורך הם אותם אותיות.

ישנה סגולה לזכות לישועה לקבל עליו ללמוד את כל הש"ס משניות וראים הרבה ישועות. השם הגדולים מביא בשם השל"ה הק' שקבלה בידו מי שהוא בקי במשניות אינו רואה פני גיהנם, ללמוד המשנה בקול רם ובנחת רוח בשפה ברורה אין ערוך אליו ואז"ל (ראה מדרש תלפיות ענף אפרד) שאשר בן יעקב אבינו ע"ה עומד בפתח גיהנם וכל הלומד משנה מצילו. שכתוב בפס' 'מאשר שמנייה לחמו' אותיות משנה. כתב ראשית חכמה (שער הקדושה פרק שני) "סגולת גירסת המשניות להרוג היצה"ר ולהכניעו". כתב המהר"ל (גור ארי' פרי' ואתחנן) המשנה היא היסוד הגדול ועמוד ביזל לכל התורה.

קבלו ללמוד ש"ס משניות והבן והבת השתדכו
יוסי נויילנדר יש לו בן ובת שבו בשידוכים. הבת בת 23 וחצי, הבן שנה הפרש ממנה. הוא היה שבור ורצוף ולא ידע מה לעשות ושמע על הסגולה מהראש כולל שלו הרב אזולאוס, יהודי צדיק תלמיד של הרב ש"ך, שאמר לו **קבל על עצמך ש"ס משניות אתה תראה ישועות בוודאות...** הוא קיבל על עצמו ללמוד ש"ס משניות, כל יום שלוש-ארבע משניות בקביעות. עבר חודש ויומיים, אחד אחרי השני התארסו. זו לא סגולה זו תורה.

קבלו ללמוד עשרה שסי"ם והגידול נעלם
ת"ח אחד שלמד בישיבה בירושלים, בשם מרדכי. קיבל ל"ע גידול בראש. מדובר על אברך, תלמיד חכם, ירא שמים. ראש כולל. סיפורו ה' ולמספחתי על הישועה, קיבלו עליו איזה עשרה שסי"ם של משניות, ובחסידי ה' יצא מהסיפור הזה כאחד האדם. היום אתם רואים אותו כאילו לא היה! אדם שהיה לו גידול מפחד בראש. היה אמור להיות לו ניתוח של שש שעות לפי הצילומים, הרופאים אמרו ניתוח של שש שעות, ניתוח מסובך ביותר, עם סכנה שהוא יאבד אחת מהעיניים. הניתוח לקח שעה וחצי. הרופאים היו המומים, המומים. הם לא הבינו מה הקשר בין הצילומים למציאות. עשרה ש"ס של משניות. הקב"ה אהב את התורה. הדבר הכי יקר אצל הקב"ה בעולם זה תורה ובזכות התורה הוא ניצל.

קבלו ללמוד ש"ס משניות והבת השתדכה
רבי יוסף כהן, גורל אחד המוצ' ש"ס החשובים של הרב גרוס, יהודי צדיק גדול, תלמיד חכם גדול. הבת שלו לא מצאה את זיווגה אחרי הרבה זמן. הוא שמע על הסגולה והלך לשאול את הרב גרוס, הפוסק רבי מרדכי גרוס מבני ברק, אחד הפוסקים הגדולים. הוא שאל אותו והוא אמר לו שהוא ראה את זה במפורש. נדמה שהוא גם אמר לו שהוא ראה את זה באחד מספרי החיד"א, הוא לא זוכר בדיוק איפה הוא ראה את זה, אבל הוא ראה את זה, וכתוב שם שזה סגולה אדירה לכל דבר, לרפואה, לזרע בר קיימא, לזיווגים, לפרנסה... לכל הישועות. אי אפשר לשער כמה זה מועיל.

בקיצור עבר כמה חודשים, הבת של הרב יוסף כהן התארסה, התחתנה. הבן התארס, התחתן. הוא אומר כל מה שביקשתי מריבוננו של עולם, קיבלתי. זה פשוט לא יאומן. ברוך ה' הוא נושע והקב"ה עזר.

קבלו ללמוד ש"ס משניות והבת בת עשרים וארבע השתדכה
הרב שמואל לרנר אברך ירא שמים. בתו בת עשרים וארבע רווקה, הוא היה שבור ורצוף. ששה, שבעה חודשים לא היה לו הצעה אחת בשבילה. הצעה אחת, לא יאומן. הוא לא ראה אור בקצה המנהרה. שבור ורצוף, הוא לא ידע מה לעשות. שמע על הישועה וקיבל על עצמו ש"ס משניות, הוא לא חשב פעמיים. תוך חודש הבת שלו התארסה! הוא התחיל במוצאי שמחה תורה למחרת היו לו שבע הצעות. לא יאומן, שבע הצעות! תוך יום, למחרת, שבע הצעות! הוא שומר את הדף הזה ואת המחברת הזאת שכתב את ההצעות, שומר את זה בכספת בבית. זה פשוט נס גלוי. נס גלוי.
אגב יום אחד באיזה ליל שבת כולם נגישו להינד לו מזל טוב... נולדה לו נכדה, והוא סיפר שזה הנכדה מהשידוך הזה. מהשידוך הזה מהמשניות. אבל מה הסיפור, שבדיוק באותו השבוע הוא סיים את הש"ס משניות ובדיוק השבוע היא נולדה. לא יאומן. תראו מה זה תורה. אנשים חושבים סגולה, זה לא סגולה, זה תורה.

קבלו ללמוד ש"ס משניות והבן והבת השתדכו תוך זמן קצר
הרב שווילי. יש לו בן בן שלושים ושש! רווק; שמע על הסגולה וקיבל ש"ס משניות, בדיוק חודש וחצי אחרי זה הבן התארס. לא יאומן. ועוד אחד שיש לו בת, בת 26, תוך תקופה קצרה מאז שהתחיל את הש"ס משניות התארסה ב"ה.

קבלו ללמוד ש"ס משניות והבת השתדכה תוך זמן קצר
ראש כולל וולוז'ין, הרב שפירא. הרב שפירא צדיק יסוד עולם. הרב שפירא זה ממש מלאך אלוקים, קדוש. הייתה לו בת רווקה, כבר בת 35. שמע על הישועה וקיבל על עצמו מיד, הוא ממש התרגש. יום שני, אחד וחצי בצהריים, בכיות בטלפון. בכיות. הוא בוכה ובוכה. לא יאומן. הוא בוכה, הוא לא יכול לדבר. הוא מוציא ככה בקושי מילים, הוא אומר שהבת שלו התארסה. הבת שלו התארסה, בת 35. בזכות המשניות. הוא קפץ בשמחה. אתם לא יודעים איזה שמחה. לא יאומן. שאלו אותו כמה זמן עבר מאז שהתחלת את המשניות? הוא אמר חודש וחצי מדויק; מהרגע שהתחיל את המשניות עד היום שהתארסה; חודש וחצי. לא יאומן. הוא אומר יומיים אחרי שהתחלת את המשניות, קיבל את ההצעה הזאת. לא יאומן.

קבלו ללמוד שבעה שסי"ם משניות ולאחר עשר וחצי שנים נולדה לו בת
רבי אברהם, אדם חסידי, נשמה טהורה, יהודי צדיק, ירא שמים, חיתן כבר כמעט את כל הילדים... יש לו בן שלא היו לו ילדים כבר עשר וחצי שנים! שמע על הסגולה וקפץ על זה כמוצא שלל רב. לא יאומן. הוא פשוט השתולל משמחה... קיבל ש"ס משניות, דיבר גם עם החתנים שלו, עם הבנים שלו עם כולם. גם עם הבן עצמו, שכולם יקבלו על עצמם ש"ס משניות. אין דומה ש"ס אחד לשני ש"סים. אין דומה שני ש"סים לשלושה. כמה שיותר תורה, הקב"ה אוהב את זה יותר. קיבלו על עצמם אולי שבע או שמונה אנשים, החתנים, הבנים והוא עצמו. מורי ורבותי, ערב פסח תשפ"ג תשע בלילה ליום רביעי, מתקשר הרב אברהם, פשוט התרגש, התרגש, הוא אומר בחצי בכי, אני לא יודע, הוא אומר בדמעות שלישי, לא יאומן, הוא אומר שלבן שלו נולדה לו בת! הוא אומר זה לא יאומן. בזכות המשניות. אני לא מאמין פשוט, הוא אומר, נראה לי שאני נמצא בחלום. כמה זמן עבר מאז שהתחילו את המשניות? הוא אמר בדיוק שנה. בדיוק, לפני שנה ואז נולדה הבת. זאת אומרת זה בעצם 11 וחצי שנים אחרי הנישואים. וכמה זמן אחרי שהתחילו את המשניות היא התעברה! הוא אמר לפי החשבון עבר שנה מתחילת

המשניות, נולדה עכשיו, שתיים עשרה חודש, תוריד תשעה חודשים, שלושה חודשים בדיוק. שלושה חודשים בדיוק מהרגע שהתחילו את המשניות, שלושה חודשים אחרי זה היא התעברה. לא יאומן כי יסופר. זה פשוט מרגש.

קבלו ללמוד ש"ס משניות ולאחר שבע שנים נולד לה בת
אברך אחד בכלול וולוז'ין היו לו אחיות בת 34, בת 33, ובת 29. שלוש אחיות מבוגרות, תקועות בשידוכים. אחרי ששמע על הישועה והגיע הביתה וסיפר את זה לאשתו שהוא רוצה ללמוד משניות לאחיות שלו והציעו לו שזה טוב, זה סגולה בדוקה ושבוערת ה' תהיה ישועה. ואז הוא סיפר, אשתי אומרת לי- סליחה, שבע שנים אין לנו ילדים! שבע שנים אין לנו ילדים! אני רוצה קודם כל בשבילנו! אני חושבת שאני קודמת לאחיות שלך! אני רוצה שתלמד קודם כל בשבילי, שיהיה לנו ילדים! שבע שנים אין להם ילדים... הוא שמע בקולה והתחיל מיד משניות. זה היה מוצאי שבת. התחיל משניות בשביל אשתו. הוא אמר את השם שלה. לפני כן קיבל על עצמו שש משניות.

דרך אגב חיב להרגיש שהרב גרוס אמר, שש משניות. מה שכתוב זה שש משניות. אמנם שאלו אותו אם שלוש, ארבע משניות זה גם טוב! אמר זה מצוין. שלוש, ארבע משניות לקבל כל יום. אבל לכתחילה עדיף שש משניות. האברך הזה קיבל על עצמו שש משניות. התחיל במוצאי שבת וביום שני היה מתוכנן להם טיפול. הם עשו כבר מאות טיפולים. לא עזר שום דבר. שבע שנים בלי ילדים. עשו טיפולים בלי סוף. זה לא יאומן כי יסופר, מהטיפול הזה היה תשובה חיובית! היא התעברה בטיפול הזה! זה פשוט לא יאומן. מוצאי שבת הוא התחיל את המשניות, יומיים אחרי זה היה טיפול והיא התעברה. זה לא יאומן. ב"ה נולדה לו בת, הוא עשה קידוש בכלול וולוז'ין. איזה קידוש... ברמה הכי גבוהה ב"ה. משהו מדהים. אחרי שבע שנים. אתם לא מבינים איזה שמחה זה. איזה שמחה, ברוך השם. זכינו, זכינו, הוא אומר, את הכוח של המשניות אי אפשר לשער.

קבלו ללמוד ש"ס משניות ושתי הבנות השתדכו תוך חודשיים
רבי יעקב יוסף מילר, אברך קודש קודשים... היו לו שני בנים תקועים בשידוכים ונתנו לו פתק עם הטלפון של הקו והסגולה ושם אותו בכיס ושכח ממנו... יום אחד הוא היה בתחנת אוטובוס, חיכה לאוטובוס. הוא סיפר: בינתיים אני מוציא את הפתק ושומע. הוא אומר אני שמעתי את ההקלטה, כמעט התעלפתי, התרגשתי, סיפורים מבהילים... כל הסיפורים... של הרב שפירא וכו'... הוא יהודי צדיק באותו רגע חשב מיד על חבר שלו באשדוד. יש לו חבר באשדוד, חסיד גור, שתי הבנות שלו בת 26 ובת 24, רווקות והתקשר אליו להציע לו את זה. התקשר אליו באותו רגע שחיכה בתחנה. אמר לו בוא תשמע סגולה של אלימלך לובין הוא הפיץ איזה סגולה... אז ההוא מאשדוד אומר לו- "הרב אלימלך לובין! אתה מספר לי?! לפני חודשיים וחצי ראיתי את הפרוסם של הטלפון הזה ביתד נאמן... מיד התקשרתי, שמעתי את זה, חטפתי את זה בעשר אצבעות. התחלתי מיד משניות, יש לי שתי בנות, 24 ו-26... התחלתי מיד! לא חשבתי אפילו לרגע. התחלתי מיד! תוך חודש הבת הגדולה, התארסה. תוך חודש! והבת השנייה הלילה מתארסת!" לא יאומן כי יסופר. ככה הוא מספר לו בטלפון. הוא אומר לו אני רוצה שתבוא לאירוסין היום. היום בלילה אירוסין. באשדוד, אני רוצה שתבוא. לא יאומן!

קבלו ללמוד שני ש"ס משניות אחד לאחותו שתתארס ואחד בשבילו לפרי בטן ונושע בשניהם תוך חודש

מספר יהודי יקר: שלוש וחצי שנים אין לו ילדים. הוא שבור. אשתו שבורה גם כן, ההורים... כל יום זה ייסורים. הוא אומר ראיתי את הסגולה ומיד התחלתי משניות. את חשבתי פעמיים. שש משניות כמו שהרב גרוס אמר. אפשר גם ארבע. התחלתי שש. אחרי שבועיים מהרגע שהוא התחיל את המשניות, הוא אומר לעצמו רגע, סליחה, יש לי אחות בת 21 וחצי, וההורים מאוד רוצים כבר לחתן אותה. יש גם בת שמוזנבת אחריה, שנה מתחתיה. היא תוקעת את השנייה. ההורים כבר רוצים לחתן את שתיהן, הם בלחץ... הוא החליט ללמוד עוד ש"ס משניות גם בשביל אחותו. ירא שמים, חושב גם על אחרים, חושב על ההורים, כיבוד אב ואם. אז שבועיים אחרי שהוא התחיל את המשניות לעצמו, התחיל ש"ס חדש, עוד שש משניות, בשביל אחותו בת ה-21 וחצי. שבוע ויומיים אחרי שהתחיל לאחותו, היא התארסה. הוא אומר באותו יום שהאחות התארסה, אישתו מרגישה כאבים עזים בבטן, עשתה בדיקת הריון ברוך ה' חיובי! ב"ה היא נפקדה! לא יאומן. באותו יום אחותו התארסה. זה לא יאומן. זה לא רק תורה, זה לא רק ההתחייבות ללמוד תורה זה גם החסד, הוא חושב על השני, הוא חושב על אחותו, הוא חושב על ההורים שלו.

זה לא עוד סגולה, הרבה אנשים אומרים ניסיתי זה וניסיתי זה... ניסיתי... אבל רבותי זה לא עוד סגולה, זה תורה. זה לא סגולה, זה אמת! זה תורה. תורה מעל הכל! זה מועיל לזיווגים, זה מועיל לחולים, זה מועיל לזרע של קיימא... אי אפשר לתאר כמה זה מועיל... אנחנו מקבלים בטלפון שלקמן כל יום סיפורים חדשים... יש כבר מאות אלפי אנשים שנושעו מעל הטבע ממש!

אפשר לצלצל לקו - 077-323-4713 ולשמע את ההקלטה המלאה של הרב אלימלך לובין, ולאחר מכן בתפריט אפשר ליצור קשר או להשאיר הודעה לרב, **וכן בשלוחה 4 ניתן לשמוע עוד ועוד סיפורי ישועות חדשים של ישועות מדהימות בזכות המשניות!**

אם רוצה יכוון בלימוד המשנה כך כתב החיד"א בספר מורה באצבע סימן ב אות מא. משנה אלוית נשמה. וכשקורא סדר זרעים יכוין לתקן אשר פגם במאכלות אסורות ובברכות לבטלה וכיוצא וכשקורא סדר מועד יכוין לתקן אשר חטא בחילול שבת וי"ט וכשקורא סדר נשים יכוין לתקן מה שפגם בעריות ובשבועות ונדרים וכשקורא סדר נזיקין יכוין לתקן מה שחטא לה' במה שהזיק לחברו כי ההזיק עצמו בעי' לשלומי וכשקורא סדר קדשים יכוין לתקן נשמתו הקדושה אשר הוציאה לחולין ואשר לא נזהר בשחיטה ובדיקה ולחיוב כרת ותתפלול בלי כונה וכשקורא סדר טהרות יכוין לתקן מה שפגם בנדה וקרי ונטילת ידים: **אשרי הלומד ש"ס משניות.**

[א] מותר ליתן ביצה בשמש בשבת כדי שתצלה מפני שאין דרך ביטול בכך. וכן מותר ליתן מים בשמש כדי שיתחממו. המבשל באש בשבת חייב ואם עשה במזיד גם הקדרה אסורה לו ללא הגעלה מפני שבלועה מאיסור וצריכה הכשר כשאר כלים הבלועים מאיסור ולאחרים מותר למוצאי שבת מיד ואם בשוגג אסור בו ביום בין לו בין לאחרים ולמוצאי שבת מותר מיד בין לו בין לאחרים ואם הכריז בישל דבר שאין לו בשולי גוים או שעשה שאר מלאכה לישראל אסור בו ביום ולמוצאי שבת ימתין בכדי שיעשו דגורו במלאכה של נכרי טפי דחשו פן יאמר ישראל לנכרי לעשות לו מלאכה בשבת כדי שיהנה ממנה במוצאי שבת מיד כי אסור אמירה לנכרי בשבת קל בעיני בני אדם:

[ב] המבשל בשבת במזיד או שעשה שאר מלאכות במזיד דאמרין אסור למבשל לעולם ומותר לאחרים במוצאי שבת מיד אם נתערב הרי זה מתבטל ולא אומרים שכיון שמותר לאחרים אחר שבת נחשב דבר שיש לו מתירים ולא בטיל אלא כיון דלזה שבישל אסור לעולם לא חשיב דבר שיש לו מתירים ומתבטל ויש אומרים שמותר דוקא למבשל אבל לאחרים אפילו אם נתבטל אינו בטל לחשיב לדידהו דבר שיש לו מתירין מיהו המגייא כתב דגם למבשל אסור בו ביום גם אם נתבטל ונראה לאסור. גם למבשל כמו היש אומרים אבל לאו מטעמם אלא משום שנראה הדבור ומזולזל איך למי שעשה האיסור יהיה מותר ולאחרים יהיה אסור ועוד דלא יהיה טפל חמור מן העיקר: **[הקדרה שבשלו בה בשבת אינה צריכה הגעלה והמחמיר תבוא עליו ברכה. נתערב תבשיל זה בתבשיל כשר אחר ויש רוב נגד התבשיל שהתבשל בשבת מותר באכילה אפילו לאחרים דמתוך שלמבשל נקרא דבר שיש לו מתירים גם לאחרים מותר, תבשיל על הפלטה ונכבה החשמל ואחר כך נדלק מכה עבודות חברת החשמל אם הפסקת החשמל היתה בשכונה גדולה שיש שם חולים ותינוקות שאצלם הוא ספק פיקוח נפש מותר התבשיל, דבר שהוא מחלוקת אם מעשה זה אסור בשבת אינו נאסר שכיון שמעשה שבת שאסור הוא רק מדברנו, ספיאק דרבנן לקולא]**

[ג] אף על גב דאמרין מותר לצלות ביצה בחמה אינו אלא בחמה עצמה אבל בתולדות חמה כגון סודר שהחום בחמה אסור לשבת הביצה עליו כדי לצלותה מעט גזירה משום תולדת האור שהרואה חושב הוחם באור וכן אסור לגלגלה על החול ואבק דרכים שהוחמו בכח חמה: **[מים שהוחמו מדוד שמש מותרים לרחיצת ידיים ושטיפת כלים ואף שחודרים מים קרים לדוד בזמן פתיחת הברז היו פסיק רישא איסור דרבנן משום גזרה שלא אסור. מה שאסרו לבשל בתולדות חמה הוא גזירה אטו תולדת האור, דוד חשמלי אסור לפתוח בשבת את ברז מים החמים]**

[ד] המבשל או עשה שאר מלאכות לחולה שיש בו סכנה אסור בשבת לבריא או לחולה שאין בו סכנה לאכול ממנו גזירה שמא ירבה במלאכתו בשביל הבריא אבל למוצאי שבת מותר לבריא מיד וכן אם נעשה על ידי נכרי מלאכה בין לצורך חולה שיש בו סכנה בין לחולה שאין בו סכנה אסור לבריא בשבת שמא ירבה בישולו אבל למוצאי שבת מותר לבריא מיד ואין צורך להמתין בכדי שיעשו ורק אם היתה המלאכה בביטול שיש בו איסור בישולי גוים אסור משום בישול גוים גם לחולה עצמו אחר שבת, כל שאפשר לבשל לו מחדש על ידי ישראל דלא הותר בשולי גוים לחולה אלא רק בשבת דאי אפשר לבשל לו על ידי ישראל וכן הכלים שבישל בהם הגוי בשבת תבשיל שיש בו אסור בשולי גוים גם כן אסורים אחר שבת וצריכין הגעלה וכלי חרס מגעילין ג' פעמים ודאי אף על גב דבאיסורין שבת דעלמא לא מהני הגעלה לכלי חרס אפי' בג' פעמים בהא מהני ובדיעבד אם בישל בכלים אלו בלא הכשר ויש רוב בתבשיל מותר: **[אין הקדרות צריכין הגעלה משום ספק ספיאק והמחמיר להגעילה תבוא עליו ברכה, ואם הגוי בישל בבית ישראל האוכל מותר גם במוצאי שבת משום ספק ספיאק]**

[ה] כל דבר שלא נתבשל קודם שבת אין שורין אותו בשבת בחמין שהיד סולדת בו אפילו אינו נמוח בשריה זו ודין חמין שהיד סולדת בו אין משערין באצבע אלא כל שכריסו של תינוק נכזית בהם חשיב יסייב ושעור יד סולדת הכלל הוא כל היכא שהחמין ראוי לשתיה או לאכילה שאין האדם נמנע מכה רבוי חמיונותו הרי זה לא חשיב יסייב אינו נמנע מלשתותו או לאכלו מרוב חמיונותו הרי זה נחשב בכלל יסייב: **[וכן הלכה. עלי נענש מותרים בכלל שני]**

[ו] אף על פי שאסרו רבותינו ז"ל אין בישול אחר בישול מכל מקום יש בישול אחר אפיה או צליה ולכן אסור לתת פת לתוך מרק או שאר משקה שהוא חם חום שהיד סולדת בו אפילו שהוא מונח בכלי שני שאינו עומד בכלי ראשון שהיה על האש אלא הורק לכלי שני ולא דוקא פת אלא אוכל כל דבר רך אסור להניח בתוך חמין שהיד סולדת בו: **[אין בישול אחר אפיה או צליה ולכן מותר לערות מרק מכלי ראשון על פת, שקדי מרק, קפה שכן דעת מורן והרמ"א החמיר והתיר רק ערוי מכלי שני ואם אפשר טוב לנהוג כהרמ"א, צנימים מותר לעשות בשבת]** וכתבו הפוסקים מאחר שאנו לא בקיאים מה נקרא רך צריך להחמיר בכל דבר לבלתי יניחו בתוך חמין שהיד סולדת בו ואותם המניחין בצלים לתוך המרק וזוהו ולבתי יניחום בעודו חם שהיד סולדת מפני שהם מתמתקין מחריפותיהם ומתבשלים גם בכלי שני שהיד סולדת בו: **[כלי שני אינו מבשל אפילו היד נכזית בו ואפילו בכל הביטול אין איסור ולכן מותר למזוג חלב לקפה רותח אבל ביצה בכלי שני אסור וכן נכון להחמיר בשקיות תה אבל לערות עליהם מכלי שני מותר. דבר גוש אם מונח בכלי שני דינו ככלי שני. תבשיל שמבושל כל צורכו ונתקרו מותר להניחו על הפלטה אם יש מיעוט רוטב כיון שהוא מצטמק ורע לו]**

[ז] סוכר הוא מבשול וכיון דקיימא לן אין בישול אחר בישול מותר להניח הסוכר בתוך הכלי ולערות עליו משקה חם שהיד סולדת בו מיהו חיי אדם כתב שיניח משקה החם תחלה לתוך הכלי ואחר כך יניחו הסוכר בתוכו וטוב להזהר על דאין פסידא ולא טורח בכך: **[סוכר מותר לערות עליו אפילו מכלי**

[ח] יש עושין קפה מערב שבת ומניחין על האור כדי לשתותו בשבת אך אין מניחין בתוך הכלי שמניחין אותו על האור גרגירים של קפה הרבה כפי מה שצריך כדי שלא יהיה בזה טעם מרירות לכך מניחין גרגירים מעט ובבוקר בעת ששותה הקפה מוסיף עליו גרגירים ויש להם על מה יסימוכו אך גם בזה טוב שישמנו בשבת את הגרגירים אחר שיריקו המשקה הנוכר בתוך הכוס כדי לצאת ישי חובה שאר דעות ועוד מפני כי הקפה הוא קלוי ויש לחוש ולומר יש בישול אחר קליה:

[ט] כלי ראשון שהוא כלי שנשתמש בו על האש אפילו לאחר שהסירו מעל האש מבשל כל זמן שהיד סולדת בו לפיכך אסור ליתן תבלין לתוכו וכן הוא הדין דאסור ליתן תבלין בקערה ולערות עליה מכלי ראשון שהיד סולדת בו מפני שהערוי מבשל כדי קליפה כמו כלי ראשון אבל מותר ליתן תבלין בתוך המרק שבקערה שהיא כלי שני אפילו שהמרק חם שהיד סולדת בו מפני שהתבלין קשים הם ואין להחמיר בהם בכלי שני ואף פי שאמרנו שאין אסור ליתן תבלין בכלי ראשון אלא דוקא בהיכא שהיד סולדת בו מכל מקום טוב ליהזר אפילו אם אין היסוי כיון שהוא כלי ראשון כדי לעשות הרחקה וסייג לדבר:

[י] המלח מותר להניחו בכלי ראשון אחר שהעבירו מעל האש אפילו שהוא ועודנו חם שהיד סולדת בו משום שהמלח צריך בישול כמו בשר שור זהו דעת מר"ן ז"ל והרמ"א ז"ל מחמיר במלח אפילו בכלי שני שהיד סולדת בו וטוב להזהר בזה דכמה פוסקים חשו לזה מכל מקום אם עבר ונתן מלח אפילו בכ"י בעודו על האש דעבד איסורא לכולי עלמא המאכל מותר דהמלח בטל לגבי המאכל: **[מלח מותר אפילו בכלי ראשון שהעבירוהו מהאש שהוא מבושל וכן קפה נמס]**

[יא] מותר לתת מים חמין לתוך צונן ואפילו מן כ"ר מותר לערות לתוך מים צונן דתחתון גובר על העליון ומצננו **[ובלבד שהצוננים לא יהיו מועטים ויש מתירים אפילו הצוננים מועטים ונכון להחמיר]** אבל אסור לערות מים צוננין לתוך חמין שבכלי ראשון יען כי התחתון שהוא חמין גובר ומחממו אבל אם החמין הם בכלי שני אפילו היסייב מותר לערות לתוך צונן ויש מתירין גם בכ"י אם נותן הרבה מים צוננין לתוך החמין דהיינו שהם רבים יותר על החמין באופן שלא יהא באפשר שיתבטלו אלא רק תפוג צינתן דכיון דהצוננין מרובין ומתערבים תיכף מבטל חמימות החמין ומיהו כל זה אינו אלא דוקא בשופך הצוננין בשפיכה גדולה הכל/עם אחת לתוך החמין אבל מעט מעט אסור לערות שהרי מבשל תיכף ומה יועיל מה שמצטנן אחר כך: **[ויש מתירים גם שופך מעט מעט שכיון שלא חפץ בביטולם הוי מלאכת מחשבת ועוד שאין מספיקין להתבשל וטוב להחמיר היכא דאפשר]**

[יב] מותר ליתן קיתון של מים או שאר משקין כנגד המדורה להפיג צינתן ובלבד שיתנם רוחק מהאש שאין יכולים להתחמם באותו מקום עד שתהא היסייב אף אם ישמהו שם זמן מרובה אבל אסור ליתנם סמוך במקום דאפשר שיתחממו חום שהיד סולדת בו אף על פי שענתה אינו מניחם אלא רק שעה מועטת שתיפיג צינתן בלבד גזרה שמא ישכחם וישוהו שם עד שיחמו חום שהיד סולדת בו ועניינים אלו צריכין השערה בדעת ובהשכל ולא יוכל כל איש תם ופתי לסמוך על דעתו בהשערות אלו לעשות מעשה: **[מותר ליתן מרק על דייסה לחולה או לתינוק דהוי כחולה על מיחס להפשיטו ובלבד שיעמוד על המשמר שלא יתחממו בשיעור שהיד סולדת בו דשמה הלכה כהרמ"ב ועוד שאין בישול אחר בשול גם בלח ועוד שמה לא ישכחנו כיון שעומד עליו ואינו זז משם]**

[יג] הכובש כבשין אסור משום מבשל וגם איסור מעבד ולכן כל דבר שרגילין לעשות ממנו כבשין כגון קישואין וכיוצא אסור למלוח ולהניח לפניו אף על פי שרוצה לאכלם באותה סעודה אבל מטבל מן החתיכות אחת אחת ואוכל מיד ולא יטבל שנים א יותר ויניח לפניו ולא דוקא דבר שרגילין לעשות ממנו כבשין הוא דאסור אלא כל דבר שהמלח מועיל לשנות טבעו להפיד מרירתו כגון צנון ובצל ושום וכיוצא מדברים החריפים או למתק חמיצותו גם כן אסור למלוח ולהניח לפניו אלא מטבל אחת אחת ואוכל מיד: **[וסלט עגבניות מותר והמחמיר לתת גם עליהם שמן או מי לימון תבוא עליו ברכה]**

[יד] קערה מלאה גרגרי רימונים שהם חמוצים ומניחים עליהם מלח למתקם מחמיצותם צריכין להזהר שלא יעשו כן בשבת ואף על גב דאין עושין מאלו כבשין כבר כתבנו דכל דבר שהמלח מועיל לתקנו אסור למלוח ולהניח לפניו אלא מטבל אחת אחת ואוכל מיד והוא הדין הכא מיהו אם ירצה ליקח חריצית רמון שיש בה כמה גרגירים ולהניח עליה מלח ולאוכלה כולה מיד שרי לפטוס:

[טו] כל זה אינו אלא בהיכא דהמלח מועיל לאותו דבר הנמלח לשנות טבעו הן להפיג מרירותו הן להפיג חמיצותו ולכן אף על פי שאין דרך לכבוש אותו דבר אמרינן דאסור למלוח ולהניח אבל דבר שאין דרך לעשות ממנו כבשין וגם אין המלח משנה טבעו מותר למלוח ולהניח לפניו ולכן ביצים מותר למלוח ולהניח לפניו מפני שהבצים אין דרך לעשות מהם כבשין וגם אין המלח משנה טבעו רק נותן בהם טעם קצת וכן הוא בקערה אחר שנצטנן מעט שאין היסייב דאז אין חשש בישול בזה אפילו לדעת הרמ"א ז"ל שכתבנו לעיל והא דכתבנו דשרי בביצים לתבשיל למלוח ולהניח לפניו היינו דוקא לאכול באותה סעודה אבל לאכול לסעודה אחרת אפילו שזכרנו בו ביום אסור ויש דעה שאם יש איזה צד שטוב לו שימלח עכשיו ממה שימלח אחר כך כגון שעתה הוא קצת חם ויקבל המלח טפי מותר ובצורך גדול יש לסמוך על זה: **[למלוח ביצים לצורך סעודה אחרת אם יש צד שטוב לו שימלח עכשיו יותר ממה שימלחם אחר כך כגון שהם חמים ויקבלו טעם המלח יותר אין שום איסור בדבר ובלבד שימלח רק לצורך השבת]**

אמרי חז"ל מובא ב- בעל שם טוב במדבר פרשת בלק אות ב וירא את ישראל שוכן לשבטיו וגו'. ופרש רש"י ראה שאין פתחיהן מכוונין זה נגד זה אמר ראוי שתשרה עליהן שכינה (ב"ב ס.ו.), רצה לומר כי שני לומדים שמפלפלים זה עם זה, ולפעמים אינם מודים על האמת, רק הם מכוונים לסתור דברי חבירו, אף שיוודע בעצמו שצדקו דברי חבירו, אף על פי כן כוונתו בפלפול לקנטור רחמנא ליצלן, אבל עיקר הכוונה בפלפול הוא להודות אל האמת, ויקום בהם מה שאמר חז"ל (אבות ג, ו) שנים שיושבים ויש ביניהם דברי תורה שכינה שרויה ביניהם, והנה הפה נקרא פתח, שמשם הדיבור יוצא, וזהו שאמרנו שני פתחיהן מכוונין זה נגד זה, רצה לומר שאין כוונתם בפלפולם להתנגד ולקנטר זה כנגד זה, רק כוונתם להודות על האמת, אמר ראוי שתשרה שכינה עליהם, ודברי פי חכם חן:

